

ÖTELERDEN HABERLER

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 23.02.2014 tarihli (232.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il Âlemin. Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim;

Bir insan Müslüman olduğunu ilan ettiğinde ona ilave bir organ, özel bir cihaz takılmıyor. Bir insanın Müslüman olmasıyla olmaması arasında fiziki izlenebilecek bir farklılık veya işaret de yoktur. Ne sakal ne de kılık kıyafet Müslümanlık simgesi değildir. Ne oluyor da bir insan kendisine ait olmayan bir malı Müslüman değilken çalabiliyor da Müslüman olduktan sonra dokunamıyor? Herkesin gözünün önünde hile düşünebiliyor da hiç kimsenin görmediği bir yerde sessiz sedasız bir zamanda bile eli harama, dili yanlışla niye kaymıyor? Müslüman'da değişen organsal bir gelişme midir yoksa bir melek gelip Müslüman olan insanı iyiye mi yönlüyor? Hayır, bunlar değil.

Müslüman, Müslümanlığını bildiği zaman o öldükten sonra dirileceğine ve her şeyin hesabını muhakkak vereceğine iman ediyor. Müslüman'ın elini kolunu bağlayan, dilini kilitleyen, gözüne kontrol cihazı gibi bir ilavelik getiren; dirildikten sonra hesap verme düşüncesidir. Eğer bu hesap verme düşüncesi yani ölecek, dirilecek ve Allah'ın huzurunda hesap verme düşüncesi aktif olmazsa Müslüman'da mesela; namaz hiçbir Müslüman'ı adam etmez, spora dönüşür namaz. Hac, din içerikli turizme dönüşür, seyahate dönüşür. Hac insanı adam etmez. Eğer hac mahşer provası olan Arafat'taki aktifliği ile ahirete gitmiş gelmiş kadar tazelik katabilirse o insan, haccından sonra iyi Müslüman olur, iyi insanlık sergileyebilir. Müslüman'ı kâfirden farklı tavırların sahibi haline getiren; dirildikten sonraki hesap düşüncesidir.

Ömer bin Hattab'ın meşhur sözünü burada hatırlamak istiyorum: Bir olayda fena sinirlendirmişler onu. Tam eli-dili hareket edeceği zaman: "Ah" demiş "şu mahşer yeri olmasa siz Ömer'i tanırdınız! Ama mahşer yeri var, kalsın" demiş. Sigorta sistemi Müslüman'ın; mahşer yeri. Sinirlenince devreye giriyor, acıkınca, iştahı varken devreye giriyor. Avazı çıktığı kadar bağıracağı bir zeminde mahşeri hatırlıyor. "Siz Ömer'i görürdünüz ama mahşer var" diyor. Yedirmezdim size bunu ama mahşer var. İman budur! Ömer'i bu dizginledi. Bütün mü'minleri de bu dizginlesin istiyor Allah Teâlâ.

“أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ” “Siz dirilmeyecek misiniz” diye soruyor Allah kâfirlere. “Dirileceğinize inanmıyor musunuz siz?”

Kardeşlerim;

Ölümü inkâr eden yoktur. Ölümü nasıl inkâr etsin ki dedesi yok ortada. Dedesinin dedesi yok. Bir insan Âdem aleyhisselama kadar belki on bin tane dede sahibidir, hiçbiri yok ortada. Ölümü inkâr etmek akılsızlıktır.

"Maşallah bu adam ölümü kabul ediyor herhâlde iyi insan, iyi Müslüman" diyecek hâlimiz yok. Ölümün nesini inkâr edeceksin ki sen! Yaşama ihtimalin ölme ihtimalinden çok daha zayıf. Bir insanın on sene sonra ölme riski bin kere, beş bin kere daha fazladır yaşamasından. Hele teknolojik sürat yapan cihazlar, elektrikli cihazlar, bunca büyük binaların içinde ölüm daha da kolaylaştı. Eski doğal hayatta ölüm biraz daha zordu. Şimdi neredeyse yaşamak için değil ölmek için kurulmuş her şey. Düzen ölüm düzeni gibi. Bu sebeple bir Müslüman'ın farkı Azrail'i kabul etmesinde değildir. Sur sahibi İsrail'in ikinci

suruna imandır bizim farkımız. Bir dirilme var. Dirilince de "eh şok döneminiz bitti, buyurun yeniden hayat"a diye keyif süreceğimiz bir pikniğe de davet edilmeyeceğiz. Hesap yerine çağrılacağız.

İşte Müslüman'ın farkı; hesap yeri endişesiyle burada hesaplı kitaplı iş yapmaktır. Kâfir ise deniyor ki: "kurallara çok uyuyor kâfirler". İşte filan ülkede kırmızı ışıktan geçmezmiş bir kâfir. Müslümanlar da alabora dolaşıyorlarmış orada. Bunun iki cevabı var: Birincisi; "o kâfir kırmızı ışıktadır, vergisini ödüyor, filan kanuna muhalefet etmiyor" diyorsun ya. Onun ilahı; malı, yaşadığı kuralları olduğu için Ömer bin Hattab'ın -radiyallahu anh- mahşerden korktuğu gibi o devletinden korkuyor. Nasıl devleti hesap yeri dizginliyordu onu da kanunlar dizginliyor. Ömer, cehennemin kırmızısından korkuyordu o da trafik levhasının kırmızısından korkuyor.

Herkes ilahından korkar. İlahının tehdidini dikkate alır. Ömer'in ilahı Allah idi, o da onu cehennemle mahşer yeri ile tehdit etmişti, kırmızı-beyaz bütün ışıklarda durdu Ömer bu sefer. Ama dünyayı ilahlaştıranlar elbette trafikte geçmeyecek çünkü yüz Euro ceza verecek. En büyük ceza onun için, yüz Euro'su gidecek ya. Hiç yolda yürümez bile merak etme sen. "Yola çıkmayacak" diye kanun duysa, ona da çıkmaz o. Yüz Euro çünkü. Onun varı-yoğu, ilahı, putu, her şeyi yüz Euro zaten. Ama bütün Euroları, hayatı, bahçeleri Allah'a verenler, dünyanın tamamından çekilmediler, mahşerde tek bir kelime sorgudan dolayı uykusuz kaldılar.

“أَلَا يَظُنُّ أَوْلِيَاكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ” “Siz dirileceğinize inanmıyor musunuz” derken Allah, en büyük tehdidi koymuştur kâfirlerin önünde. Ama insanlar eğer ölüme inandıkları kadar öldürenin dirilteceğine inanmıyorlarsa ne terör önlenemez, ne haksızlıklara son verilebilir ne evlatlar anne-baba diye bir şey takar. Hayatın en büyük sigortası, huzur ve sükûnun, mal güvenliğinin, iffetin, onurun teminatı; ölüm kadar öldükten sonraya iman etmektir.

Kur'an'ımız ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin hadisi şerifleri dirildikten sonraki günün haberleriyle doludur. Müslüman olarak biz o haberleri, ötelere gelen haberleri şimdi gözümüzün önünde gördüğümüz gibi düşünmek mecburiyetindeyiz.

Değerli Kardeşlerim;

Sadece anlattığım şeyler rahat anlaşılabilir diye örnek zikretmek için söylüyorum: A şahsını cenaze olarak namazını kıldık, defnediyoruz, işte üstüne toprak atılıyor. Üstüne toprak atılan bir insan, doktor raporu vesaire öldüğü belli, zaten akşamdan beri de ağlıyoruz etrafında, dirilmedi. Öldü kesin. Bir Müslüman'ın Müslüman olmayandan farkı veya bir Müslüman'ın imanı ne kadar bu cenazede bunu test etmek mümkündür. A şahsını tabutuyla beraber koyduk. Küreklerle insanlar üstüne toprak atıyorlar. Bu esnada Müslüman insan, o üstüne toprak atılan cenazeyi gördüğü gibi aynı oranda onun nekirmünker tarafından sorgu suale tabi tutulacağını -üç dakika, beş dakika sonra- o şahsın sırat köprüsüne doğru gittiğini, mahşerde beklediğini, sorgu-sual için Allah'ın huzurunda durduğunu, mizanın kurulduğunu tefekkür edemiyorsa burada "şu mahşer olmasa siz bir Ömer'i tanırdınız" diyen iman yok demektir. Eğer ölüm gerçeği tabuta konmuş insanın gerçek görüntüsü kadar belki ondan da fazla "sizi hesaba çekeceğim" diyen Allah'ın Kur'an ayeti şuur kazandırmıyorsa, eğer Kur'an'dan bildiğimiz bu gerçekler sallallahu aleyhi ve sellem'in sahih hadisi şeriflerinden bildiğimiz gerçekler bizim umut ve korkumuz değilse basit bit ölü koca Kur'an hakikatinden daha etkin demektir.

Biz o zaman ölümün duygusal ağırlığı yüzünden ağlayıp sızlıyoruz. Allah'ın azameti ve Kur'an'ın bilgisi, ne ağlatıyor ne öldürüyor bizi demektir. Öyle camilerde çocuklara imanın altı şartını saydırmakla

Ömerlik olmuyor bu dünyada. İman; bir, iki, üç, dört, beş, altı diye madde sayma işi değildir. Bir, iki, üç saymadan önce içe sindirilmiş, hayata yön veren ve kendini orada hissedebildiğin düzeyde imanın var demektir.

Bu sebeple kardeşler, cenazeleri koyduğumuz mezarlıklar çürüyüp gidebilir ama ölümden sonrası zihnimizde çürümemeli. Hep canlı durmalıyız. Kur'anımız kâfirlerin yeryüzünü kana bulayan huzursuzluğun kaynağı olan küfrün en büyük sıkıntısının öldükten sonra dirilmeye inanmamak olduğunu söylüyor. " **قَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ** "Kâfirler diyorlar ki: Mezarlıklardan dirilip de nasıl kalkar bu insanlar yahu bu kadar ölüyü kim diriltecek" diyor kâfirler. Şimdi kâfirin temel karakteri budur. Ama mü'min de dirilme söz konusu olduğunda ürperti hissetmiyorsa, yanlış bir sözden sonra o sözün bir gün ona dinletileceğine dair mahşer yeri ürpertisini hissetmiyorsa evet, fiilen ortada küfür- kâfirlik diye bir şey yok elhamdulillah ama aktif iman da yok. İman aktif olmadığı zaman da sonuç şudur: Mü'min de çalar, mü'min de yalan konuşur, mü'min de kul hakkı yer, mü'min de çocuğundan endişe etmez, mü'min de "babam anam" diye bir derdi olmaz... Bütün bunlarda farklılığı ortaya çıkaran imanın aktif olmasıdır.

Peygamber öldürmeye teşebbüs etmiş insanlarla aynı insanların daha sonra herhangi bir karıncaı bile ezmeye gayret eden adam olmaları arasında organ farkı yoktur. Herhangi bir beyin ameliyatı ile beyinlerine ilave bir hücre getirilmemiştir. Ama aktif bir imanla hayata tutundukları için peygamber öldürmeye teşebbüs edecek cüretten sonra bir kediye bile tekme vurmaya korkacak insan hâline gelmiştir. Kedinin sahibinden korkmuşlardır kediden değil.

Daha önce peygamberi göndereni kabul etmedikleri için peygamberi öldürmek istiyorlardı ama imandan sonra aktif bir imanla peygamberi göndereni de, kediyi- köpeği yaratana da kabul etikleri için "Bu kediyi, bu köpeği boşuna yaratmamıştır. Buna vurulan bir tekmenin hesabını sorar" diye düşündüklerinden yani hesap yeri düşüncesinden dolayı peygambere merhamet etmeyecek düzeyindeki adamlar bir kediye, bir fareye bile merhamet edecek hale gelmişlerdir.

Mesele; ahirete imanın, dirildikten sonraki hesap yerinin, aktif iman konusu olup olmaması meselesidir. Tekraren vurguluyorum: Ölmeye iman etmek herhangi bir fazilet değildir. Etsen de etmesen de öleceksin zaten. Bütün ecdadın, arkadaşların, akrabaların öldükten sonra "bir ben kalacağım" diyecek bir deli yok bu dünyada. Herkes öleceğini biliyor, bir saat fazla yaşamaya çalışıyor. Böyle olması da normal. Ama mü'min insanın farkı dirilip hesap yerine doğru yürütülmeye iman etmektir. Bu imanı da "Camide hoca saydırmıştı. Çocukluktan beri sayarız" diye tarihî bir miras olarak değil, yirmi dört saat uyurken bile mü'mini aktif olarak yönlendiren bir merkez görmek zorundayız. Buna iman diyoruz, iman budur. Böyle mü'minin işi Allah'ın izni ile kolaydır. Çünkü hesap yerini bilen, kırmızı ışıktaki durmayan insan filancadan çok daha aktif Allah bilen, peygamber bilen, kul hakkı bilen, ibadet bilen birisidir.

Bir mü'min namaz kaçırabilir mi? Mesela; sabah namazını uyuyakalıp kaçırabilir mi? Kaçırabilir. İnsan değil mi kaçırır. Peygamber aleyhisselamın bile namaz kaçırıldığı olmuştur. Bir defa, bir defa. İnsan çünkü bu. Ama sonra ne olur, önemli olan bu. Uyandığında sabah namazının vaktinin geçtiğini anlayınca cehenneme düşmüş gibi hissediyorsa kendisini o namazın kaçmasında bir zarar yok demektir. "Tüh be kaçırıldı ya! Allah afetsin" deyip kahvaltıya gidiyorsa sorun burada zaten. "Tüh be kaçırıldı!" Ne afet bedduası okudu maşallah. " Tüh be kaçırıldı!" Yani "Olmasa iyi olurdu. Ama oldu bir defa" başka şey, kendisini cehenneme düşmüş gibi istiğfarlara kapanıp, acilen abdest alıp iki rekâtlık namazı yirmi çeşit

kaza ederek böyle ne yapacağını şaşırılmış, eli ayağı birbirine karışmış, neşesi kaçmış, hatta gidip o gün iş yerinden izin almış: “Bugün çalışacak durumda değilim aklım karıştı...” “Aaa! Böyle sabah namazı kaçırmaya neredeyse can kurban” diyesi geliyor insanın. Keşke böyle kaçırsak hep namazları.

Bir Müslüman galiz bir cümle kullanabilir mi? Kullanabilir insanoğlu bu. İyi de kullanır kötü de kullanır. Ama sonra iki kelimecik çirkin bir sözden dolayı iki gün üç gün gözyaşı akıtırsa, “bunu ben nasıl dedim yahu ne edeceğim kıyamet günü” diyorsa o söz de değerli bir söz yahu. Biber gibi bir söz o ama tatlı tatlı mü'minin geleceğini yönlendirmiş.

Mühim olan sonrasını düşünüp iş yapmaktır. Şöyle bir batıl telakki eğer mü'mini istilâ ettiyse şeker komasına girdik demektir o zaman. “Boşver sen ya! Falancalar beni kurtarır orada.” Alışmış hep partisinden, vakfından adamlara iş gördürüyor devlet dairelerinde, hastanelerde. “Ee mahşer kalabalık ama bizim hoca bulur bizi orada.” Yaa hoca bulur! İşi gücü yok seni arayacaktı hoca, orada bulacak. Demek ki bu idrak yani “Bizim hoca bizi bulur orada. Ohoo! Ne sözler vermişti bize” bu dünyadaki savsaklayıcı anlayış ahirete bile intikal etmiş demek ki. Ama işin berbatı ahirette dirilirken kimse kimse ile ilgilenmeyecek şatlarda dirileceğini düşünemiyor zavallı.

Kardeşlerim, buradaki meselemiz şudur:

Önümüzde duran bir cismi gördüğümüzden daha güçlü bir şekilde Allah'ın Kur'an'da anlattığı mahşer yerini düşünmek zorundayız. Özel mahşer düşünme seansları yaparak değil. Bir hata işleyeceğimiz zaman, bir namazı kaçırma söz konusu olduğu zaman, bir insanın hakkına tecavüz hatası işleyeceğimiz zaman: “Evet bunu ben alıyorum. Benim dedim o ses çıkaramayacak ama bunu benden alır mahşer yerinde ne yaparım ben?” diye düşünemediği zaman...

Bir örnek vermek istiyorum: Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz buyuruyor ki: “ Kim bir insanın arazisinden -tarlası, bahçesi neyse- bir karışlık yeri haksız olarak işgal ederse, -Arazi bildiğiniz arazi işte. Dört dönümlük tarla. Taşlarla oynamış bir karış çekmiş onu. İşte yüz metrede şu kadar mesafe etmiş. Bakınız! Burada kendimize iman testi yapacağız.- Kim birisinin arazisinden bir karış yeri işgal ederse (kendisine ait yaparsa) kıyamet günü dirildiğinde mahşer yerine geldiğinde o bir karış yerin yedi kat göğün altına kadar olan kısmı dâhil olmak üzere onun omzuna yüklenmiş olarak gelecek.”

Bir mü'min bu hadisi dinlediğinde Ömer kafalı bir Müslüman'sa, Ömer Müslümanlığı ile Müslüman olmuş birisi ise düşüneceği şey şudur: “Yahu ben bir seksen boyunda bir adamım. Yedi kat, kaç bin metre; bir karış mesafe, kaç yüz milyon ton yapar. Bunu nasıl yaşayacağım ben yahu?” Bu, Ömer Müslüman'ı. Çağdaş ve modern, aydın, felsefe bilen Müslüman da ne düşünür: “ Ya o demektir ki: Anan ağlar kıyamet günü. Yoksa o kadar toprağı niye getirip kafana koysunlar senin?” Kazanansa Ömer'dir.

Şeytan çaldırmadan önce toprağı bir karışı işgal ettirmeden önce; kafadaki Allah korkusunu, Peygamber tehdidini çürütüyor önce. “O, şu demektir” diyor. “O, şu demektir” dedi mi bu adam; takip et, bunu çalacak demektir. Çünkü şeytan önce felsefesini oluşturmuş. Zeminini hazırlamış şeytan. Hakiki bir mü'min, Allah'ın Kur'an'daki vaadi olan her ne ise onu gerçekten de daha gerçek kabul eder. Sulu bir mü'min ise evirir çevirir. Bu “şu demek midir, bu demek midir” der. Bu nedenle bugün biz bir reform yapmak zorundayız ama bu reform Kur'an'ımız, akidemiz üzerinden değil kafalarımız üzerinden olmalı. Bozulmuş ayarlarıyla oynanmış kafalarımızı yeniden Ömer'in kafası gibi mahşerle, hesap yeri ile yüzde yüz bağlantılı hâle getirmek zorundayız.

Bu sebeple kardeşlerim, çağdaş hayatın bilgileri arasında haber bültenlerinde eriyip giden ahirete ait bazı kavramları yeniden canlandırmak için hatırlamak zorunda olduğumuzu hissediyorum. Bunlardan bir tanesi; sûr olayıdır. Kur'an'ımız da hadisi şerifler de -sahih hadisi şerifler- bu dünya hayatının sona ermesini murat ettiği zaman Allah Teâlâ'nın İsrafil isimli bir meleğin sûr denen bir cihaza üfureceğini, bu üfürmeyle beraber Allah Teâlâ'nın zatı dışında her şeyin helak olacağını söylüyor. **فَإِذَا**

نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفْخَةً وَاحِدَةً

"O sûra bir kere üfürüldüğünde her şey bitecek" Allah buyuruyor. Tekrar önceki cümlelere dönüyorum. Mü'min insan yahu bu teknolojik cihaz mıdır, işte yarı çapı kaçtır diye böyle ölçümler yapmaz. Neresinden üfurecek acaba? Başından mı üfurecek, dibinden mi üfurecek? Nefes alarak mı üfurecek, nefes vererek mi üfurecek? Bunları mü'min düşünmez. Mü'min ne düşünür? Bu âlem, bu fâni dünya sûr isimli bir cihazla bitirilecek. "Ee koca dünyayı, evreni sallayacak kadar cihaz ne kadar büyük acaba, bu aküyle mi çalışıyor şarjlı bir pili mi var" düşündüğün zaman, sen yeniden camiye git imam efendi sana "Amentü billahi ve melaiketihî..." diye ezberletsin bir daha. Bu mesele iman meselesidir. Elimizdeki oyuncaklar, teknolojiler Allah'ın kudretiyle kıyas edilecek şeyler değildir. Allah konuşurken, Allah haber verirken, Allah tehdit ederken, Allah umut verirken mü'min, Allah gibi düşünür. Elindeki cihazlarla ölçmez.

Sûr diye bir vakıa var ve bu kıyametin başlangıcının adıdır. İki kere sûr üfürülecek. Bunun birincisinde İsrafil aleyhisselam isimli melek üfurecek. Birincisinde her şey yok olacak, canlı kalmayacak. İkinci defa sûr üfürüldüğünde ise Âdem aleyhisselamdan son insana kadar bütün insanlar yeniden yaratılacaklar. Bu yaratılma kimi mezardan kalkacak. Çoğu mezara kanmamış olacak tabii dünya yıkılırken enkazların altından mı kalkacak onu Allah biliyor ama bizim imanımızda sûr diye bir kavram var. Bu sûr da iki kere İsrafil aleyhisselamın Allah'ın yarattığı bir cihaz olan sûra üfürmesiyle ilgilidir. Bu Kur'an'ımızın hakikatlerindedir. Filan tarihi bilgilerde, filan romanlarda okunmuş şeylerden değil, Allah'ın Kur'an'ından öğrendik bunu. Buna iman ediyoruz kardeşler.

Peki bir konuyu açabiliriz. Bir Müslüman buna iman etmese ne olur? Evet, imanının esasında bir sıkıntı olur, bu iman açısından tehlikeli ayrı bir konu. Ama o güzel yalan konuşur. Sûrdan korkmayan yalan konuşur, çalar, zulmeder, hak yer, evlat hıyaneti yapar, baba hıyaneti yapar, namaz ihmal eder. Efendimiz aleyhisselama tebessüm neden etmediklerine dair bu manada bir soru sorulduğunda buyurmuş ki "nasıl tebessüm ederim ki İsrafil sûru eline almış talimat bekliyor. Ne güleyim bu dünyada ben" ki kıyametin henüz kopmayacağını bildiği hâlde eline almış talimat bekliyor. Niye güleyim ki! İman budur.

Kardeşlerim;

Ötelerden bugünkünden daha ciddi bilmemiz gereken haberlerden biri de; mahşer olayıdır. İkinci sûr üfürüldükten sonra bütün ölümler mezarlarından kalkınca mahşer dediğimiz bir yerde Allah bütün insanları toplayacak. O, insanlarla helalleşmesi gereken hayvanlar da diriltilecek. Onlar da gelecekler. Kimi sırtında Beykoz Arazisi'ndeki yüz dönüm toprak taa yerin yedi kat yerin dibine kadar sırtında taşıyor olarak gelecek. Kimi filancanın kaniyla. Herkes öldüğü standartlarda mahşer yerine gelecek. Bu cümle çok önemli kardeşler. Herkes öldüğü standartlarda mahşer yerine gelecek. Şehitler normal ölümler gibi yıkanıp kefenlenmezler. Neden? Çünkü şehit Allah'ın huzuruna kanlarıyla gelecek ondan dolayı. Sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizle beraber hac yaparken bir sahabi devesinin üzerinden düştü, kafası yere vurdu ve öldü. Haccı -Hac biliyorsunuz ihramlı bir vaziyette yapılır. İç

çamaşırılar da dâhil insanın üzerinde çamaşır bulunmaz- Dolayısıyla çamaşırızsız bir vaziyette kafası yere düştü, öldü. Ashabi kiram onu kefenlemeye hazırlandılar, cenazesini gömecekler. Buyurdu ki sallallahu aleyhi ve sellem: "Müdahale etmeyin. Bu kardeşiniz Rabb'ine telbiye getirirken 'lebbeyk allahümme lebbeyk ' derken öldü. Bu vaziyette dirilecek kıyamet günü" buyurdu. Bu vaziyette dirilecek.

Televizyon seyredirken, televizyon seyredirken. Hangi kanal seyredilecek orada bilmiyorum ama televizyon seyredirken dirilecek. Herkes yaşadığı gibi ölecek, öldüğü gibi de dirilecek. Hayat standardı bu. Ve mahşer yerine bu şekilde çırılçıplak gelecek insanlar. İlk defa da İbrahim aleyhisselamı Allah Teâla örtecek. Yani ilk elbiseyi İbrahim aleyhisselam giyecek.

Aziz Kardeşlerim;

Şu anda biz oradayız ve bu sahneyi seyrediyoruz düzeyinde iman etmek zorundayız buna biz. Mahşer yerinde bütün insanlar Âdem'den son insana kadar bütün insanlar toplanacaklar ve buluşma meydanı orası. Bütün vücudu parçalanmış insanlar orada bulunacaklar. Mesela uçaktan düştü parçası bir yerde veyahut da bir bomba patladı kolu bir yerde şöyle her parça toplanmış bir araya gelmiş olacak. Parçalanmış ailelerden orada buluşacaklar hak hukuktan dolayı. Yöneticiler ve yönetilenler orada buluşacaklar. Patronlar ve işçiler orada olacaklar. Tek bir meydanda. Artık bir hastanenin önünde on kişi fazla kalabalık olunca ne kadar bunalıyor insan da onlarca milyonlarca insan, onların güttükleri hak sahibi koyunlar, develer, keçiler, çocukların taş attığı köpekler, insanların aç bıraktığı inekler hak sahibi olarak onlar da dirilecekler. O meydanda bu kadar insan, bu kadar canlı buluşacak tekrar. Buna mahşer yeri denir.

İnsanlar terleyip bunalacaklar. Su içmedikleri hâlde nasıl terleyecekler? Su dünyanın ihtiyacı. Dünya yok. Adeta güneş başlarında duracak öyle gökyüzünde değil. Bu sahneleri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz çok açık sözleriyle bize tarif etmiştir. Bugün yanlış yaparken oradaki bekleyişi düşünebilenler mü'min insanlardırlar. Ya da geçmiş yanlışlarından dolayı orayı hatırlayınca kalbi ürperenler gözü yaşaranlar mü'mindirler.

Kardeşlerim;

İşin enteresan tarafı kâfir-mü'min hep beraber olacak orada. Mü'minler bir tarafa, kâfirler bir tarafa değil. Herkes aynı yerdeler. Sadece Allah celle celaluhu belli kullarına orada kolaylıklar gösterecek. Çok iyi bildiğimiz hadisi şerifte "Allah yedi kişiye hiçbir gölgenin bulunmadığı bir günde Arş'ın gölgesi misafirliğiyle ikramda bulunacak" diye meşhur hadisi şerif orada gerçekleşecek işte. Şu genç hâliyle yaşlılardan daha fazla Allah'tan korkan Allah korkusuyla yetişen genç mesela Arş'ın gölgesini misafiri. Çok daha enteresan Efendimiz sallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "mahşer yerinin o korkunç manzarası insanların boğazlarına kadar tere bulandığı ortamda, insanların boğazlarına kadar tere boğulduğu ortamda" ne olacağı belli değil bir defa.

Mesela; Kur'an'ı Kerim, o günkü bekleme süresinden, mahşer yerinde beklemekten söz ediyor Kur'an'ı Kerim. Yani o gün ne kadar orada bekleyeceğiz? Baya kalabalık olur herhâlde, herkesin nüfus kâğıdına, kimlik bilgilerine bakılacak mesela değil mi, beklenir. "O günkü bir gün, sizin elli bin seneniz kadar sürecek." Allah buyuruyor. Bir gün, oranın yirmi dört saati; elli bin sene kadar dünyada. Dünyanın bütün ömrü bu kadar değil. İnsanlık on bin sene olmadı dünyaya geleli. Bütün dünya hayatından binlerce yıl daha mesafe beklenecek. Bu ürperti işte nasıl kahkaha atarsın ki İsrail eline suru almış bekliyor.

Bir de kardeşlerim, bir insanı mezara koyuyoruz: “Kanser tedavisi görüyordu, rahat etti ya kurtuldu maşallah, kurtuldu.” Sanki mübarek, uçakla hacca gönderdi, kurtuldu. Kurtuldu dediği yer, buraya gidiyor herkes. Öldü diye değil, ayrıldık diye değil, buraya gittiği için bu adam, bu ana, bu baba ağlayabiliyorsa mü’minsin sen. Köpekler de araba ezince yavrusunu, başından ayrılmıyorlar. Öyle duygusallık köpeklerde de var. Kuzu da yavrusundan ayrılınca ağlıyor. Ayrıldığımızı değil “nereye gitti bu” diye oturup ağlayabildiğin zaman Ömerleşmiş Müslüman’sın sen demektir. Fakat şu sahneyi de unutmuyoruz: Efendimiz buyuruyor ki: -hepimiz için şöyle gece yarısı güneş açmış kadar mutlu bir haber bu. İnsanlar kıvranıp duruyorlar. Elli bin sene mi bir milyon sene mi bekleneceği belli değil. Ne cennet ne cehennem, nereye gideceğin belli değil. Belki de insanlar “Tamam, cehenneme razıyız. Bizi cehenneme gönder” diyecekler, öyle bir pozisyon orası, beklemek çok zor çünkü dünyada da zor, orada da zor.- “Allah buyuracak ki: “Şimdi, şimdi sırf benim rızam için birbirlerini seven mü’minler gelsin.” buyuracak Allah.” Henüz cennet açılmamış. Cennetin kapıları açık değil. Henüz hesap yeri kurulmamış. Kim cennetlik belli değil. “Allah için birbirlerini seven; çay, çorba olmasa bile birbirini ziyaret eden, birbirlerini öz kardeşten daha değerli tutan mü’minler gelsinler.” Buyuracak **أَيُّنَ الْمُتَحَابِّينَ**

بِجَلَالِي “Benim hatırım için birbirlerini sevenler...” diyecek Allah buyuruyor.

Ve o gün, mesela; o gün özel muamele göreceklere biri: “Yetim, fakir, insanların dertleriyle ilgilenenler de gelsin.” Allah buyuracak. Çünkü o gün dert günü. Dünyanın dertleriyle ilgilenenler, başına borç olmadığı halde “bu gariptir” diye, “bu zavallıdır” diye ilgilenenler, “bu genç bataklıktan kurtulsun” diye gayret edenler, onlar da gelsin Allah buyuracak. Henüz cennetin kapıları açık değil, cennetlik misafirler belli ama. Henüz namazlar da ölçülmemiş. Demek ki kardeşler, bir mahşer yeri hesabımız var bizim. Mahşer yeri endişemiz var. O günün korkusuyla ayağa kalkmak var.

Kardeşler;

Üçüncü olarak da ötelere gelen derin haberler adına. Üçüncü olarak da asla unutmamız gereken “kitap” meselesidir. Ama hangi kitap? Bugün bizim adımıza tutulan dosyalar. Kur’anı Kerim’de ondan fazla ayet, her insana ilk nefesinden son nefesine kadar olan hayatının dokümanının verileceğini söylüyor. **يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ أُنَاسٍ بِإِيمَانِهِمْ** “Herkesi o gün peşinden gittiği lideriyle beraber çağıracağız ve eline kitabını vereceğiz herkesin. Kime kitabı sağ elinden teslim edilirse...” Çok önemli bir simge bu. “Al bakalım dosyalarını” dendiğinde, sağ eli uzatılıyorsa onun işi tamam demek, o kurtuldu. “Bir kısmına da sol elinden teslim edilecek.” Bu çok kötü. Bir kısmına firavunlara, nemrutlara ve onlara yalpaklık edenlere, insan kanına bulaşanlara, Allah’ın adına zulüm edenlere, Allah’ın adını kullanıp din kullanıp insanları sömürenlere, zalimlere, göğüsleri yarılacak, göğüslerinden yarılmış olarak elleri sokulup sol ellerine teslim edilecek. Vahşet görülsün, ağırlık hissedilsin diye.

Herkes dosyasını alınca sonucu anlayacak. Dosya alış tarzı gösterecek. Sağından alanlar bağıraraklar: “Ey kurtuldum. Ne mutlu, ne güzel!” Diye koşup gidecek. Çok enteresan, Rabb’imiz buyuruyor ki: “Eline sağından dosyası verilen, çoluk çocuğuna koşacak.” Dünyada da böyledir. “Çoluk çocuğuna koşacak, “kurtuldum müjde” diye bağırarak.” Solundan alınan ise: “Vay halime! Ne geldi başıma” diyecek çünkü soldan alınmanın, ne manaya geldiğini çok iyi bilecek. Buna da iman etmedikçe mü’min olamayız.

“Efendim bu şu demek midir, herkesin yüzüne dosyalar okunacak?” Ne demekse o demektir. “Ee bu dijital bir kitap mı? Dosya mı verilecek kâğıt mı olacak?” Orada göreceğiz ne olacağını. Sen böyle ararsan dijitali mijitali, el farkı ortaya çıkar, dikkat et. Allah işine karışanlara, sağ elinden bir şey vermez,

bunu unutmamak lazım. Bizim derdimiz, kitabımız sağımızdan verilsin. Bunun derdi: “dijital bir dosya olarak, ipad olarak mı verilecek” mesela. Heh, orada belli olacak ne olarak verileceği. Bu tip sorular kök sorununu gösteriyor. Köklerde sorun var, iman sorunu var ortada. Ömer “cehenneme gireceğim” diye ödü patladı. Bizde sanki bir garanti var: “Dijital dosya mı olacak film mi olacak?” Bunlar, ciddi bir şekilde aslımıza dönmeye bizi itmesi gereken sorunlarımız.

Kardeşler;

Ve ondan sonraki merhalede hesap dönemi başlıyor. Kur’an’ımızın, farklı farklı sözünü ettiği hesap orada ortaya çıkacak. **وَلَا تَقُولُوا يَوْمَ نُزْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ** “Allah’a döneceğiniz günü unutmayın. O gün: **إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ** “Allah’ı, zalimlerin yaptığını görmez zannetmeyin.” **تَحْسِبَنَّ اللَّهُ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ فِيهِ الْأَبْصَارُ** “Gözlerin dışarı fırlayacağı güne erteliyor Allah görmüyor değil.” Çocukları, masum çocukları öldüren katiller, bombalayanlar, bombayı yapanlar, ihbar edenler, jurnallıyanlar, bunları Allah görmüyor mu? Şu dünya kurulu beri, kim bilir kaç milyon bebek öldürülmüştür, suçsuz hiçbir dosyası olmadığı halde zavallının. Bu kadar bebekleri görmüyor mu Allah? **وَلَا تَحْسِبَنَّ اللَّهُ** “Allah’ı gafil zannetmesin kimse.” **إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ** “Erteler sadece.” Niye erteler? Hesap çetin olsun diye. Dünyada ne ceza vereceksin ki? Yaksan on dakikada yanıp gidecek zaten. Öyle bir ateşe atmalı ki Allah, yandıkça dirilsin, dirildikçe yansın, dirildikçe yansın, dirildikçe yansın olsun. Ateş yakan ateştir cehennem çünkü. Ölmek mümkün değil öyle bir ateş. Cehennemden başka hiç bir ceza, zalimin yeterli cezası değildir çünkü.

Kardeşler;

Hesap görülecek, bu hesaba biz iman ediyoruz. Zaten bütün endişemiz de o. Ama bu hesapla ilgili, imanımızın bulunması gereken hakikatler var. Bir: Allah’ın göreceği hesapta, tam adalet vardır. Tutanaklarına göre, görgü şahitlerine göre filan değil. Allah’a göredir o hesap. Saniyesi, milimi şaşmaz bir hesaptır, bir. İki: Hiçbir şekilde, kimsenin kimseye bir şey taşımayacağı bir hesap yapılacaktır. Herkes kendi suçunu, kendi iyiliğini görecek. Şu şu nedenlerle şu suçun yarısı şuna, sevabın yarısı buna yok. Herkes kendisi. Bir Allah, bir sen başka bir şey yok. Üç: Allah, bu hesap yerinde kullarının hesabını görürken ilk nefesten son nefese kadar kuluna bütün hayatı tekrar gösterecek ve “doğru mu” diyecek. Nasıl yalan diyeceksin ki? Çünkü o gün şahitler, görgü tanığı filan olmayacak kendi eli, yürüyen ayak, gören göz, konuşan dil konuşacak. El diyecek: “ben tutmuştum seksen senelik hayatta şu şu şu...” Tuttuğu her şeyi el anlatacak. Göz gördüğü her şeyi söyleyecek: “şunları gördüm, şunları tesadüfen görmüştü, bunlara hususi bakmıştı” diyecek. Görgü tanığı diye bir sorun yok, avukat yok böyle bir yer.

Ve dördüncü özelliği oranın: Orada Allah kulun yaptığı iyi şeyleri kat kat çarparak değerlendirecek. Bir sadaka beş, on sadaka olacak ama o Erhamürrahimin olduğu için günahları olduğu kadar kabul edecek asla arttırmayacak. Bu hesap yerini unuttuğumuz zaman imanımızı buzdolabına koyduk demektir. Ve şu hesap yerinin en önemli özelliği kardeşler, bir insanın ilk hesabı -şahıs bazında ilk hesabı- namazla başlayacak. Biz kızlarımıza eş ararken şu şu özellik arıyoruz ama Allah kul ararken namazla başlıyor. Biraz fark var, yaşam farkı tabii.

İlk hesap namazdır. Suç olarak da Allah’ın öncelikli göreceği dosya kan dosyasıdır. Kandan sonra kan ihtiva etmeyen diğer hukuk, Allah’ın hakkı dışındaki kul hakları devreye girecek. Dolayısıyla kardeşler, bir insanın negatif hesabında, masraflarında kan varsa vay haline kıyamet günü onun! Bir insanın kanına bulaşmış birisinin başka herhangi bir şekilde hesabını görmeye gerek kalmayacak çünkü.

Namaz da öyle ama. Olumlu manada Efendimiz buyuruyor ki: "Namaz hesabını geçerseniz gerisi çok kolay merak etmeyin" buyuruyor. Namaz olmasın yeter ki. Namaz kılmayan damada kız veriliyor ama Allah cennet vermiyor işin garibi. Diğer özelliklerini yok sayıyor Allah. Namazı ise diğer özelliklerini kapatacak şey sayıyor.

Kardeşler;

Ahiretle ilgili iman etmemiz gereken hakikatlerden birisi de mizan meselesidir. Mizan bu sözünü ettiğimiz hesaplar yapılırken Allah'ın kullanacağı ölçü cihazıdır. Bu terazi midir, kantar mıdır, metre midir bilmiyoruz ilgilendirmiyor da bizi. **وَنُضَعُ الْمَوَازِينَ الْقَيْسِطَ** "O gün adil bir terazi koyacağız" Allah buyuruyor. Haksızlık yok. Ama nasıl nereye koyacak? Benim amellerim salih amellerim olsun da neyle tartarsa tartsin Allah. Hiç terazi koymadan karar verse Allah ne diyebileceksin ki Allah zaten. Buna da iman ediyoruz. Kur'an'ımızın önümüze koyduğu gerçeklerden bu.

Kardeşlerim;

İman etmemiz gereken aksi takdirde mü'min olmayacağımız meselelerden birisi de Havz Meselesi'dir. Her peygamberin kıyamet günü bir havzı bulunacak. Bildiğiniz havuz, Türkçesi itibariyle. En büyük havz da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin Havz-ı Kevser dediğimiz havzıdır.

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ de geçen kevserdir. Her ümmet peygamberinin buluşma yeri havzı olduğu için onun havzı etrafında buluşacak. Bu sebeple sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazreti Erbet radiyallahu anhin rivayet ettiği hadiste mahzun bir konuşma yapınca: "Ya Resûlullah veda mı ediyorsun bize" gibi bir soru sormuşlar. "Evet" buyurmuş, "sizinle havzımın etrafında buluşuncaya kadar şöyle şöyle..." diye nasihatler etmiş. Demek ki ümmetiyle havzın etrafında buluşacağız.

Kardeşler;

Şu anda bir milyar Müslüman'ız. Bugüne kadar kaç milyar geldi, bundan sonra ne kadar gelecek. "Ya bu ne büyük havuz? Nasıl etrafında buluşacağız? O kadar sandalyeyi nerede bulacaklar?" Bunlar çocuk soruları. Çünkü havuz dünyada olursa mermer kaplı filan işte on ton su alır. Dünya havuzları onlar. Bu havuzun suyu nedir? Tipi nedir? Derinliği ne kadardır? Yüzmek için midir? İçmek için midir? Orada göreceğiz inşaallah. O güne kadar sabır. Aman şeytan imanımızla oynamasın. Yok işte derinliği, yüksek mi olacak? Mesela; Efendimiz buyuruyor ki: "Havuzda ümmeti onu görsün diye Allah suyun üstüne tahtını koyacak Efendimiz'in." Suyun üstünde nasıl duracak? Şişme balonun üstünde durur herhâlde. Ne demek "suyun üstünde nasıl duracak"? Dünyada suyun batırma kabiliyeti var. Orası cennet kardeşim yer çekimi yok, yer yok çünkü. Yeryüzü yok ki yer çekimi olsun, seni aşağıya çeksin. Suyun kaldırma gücü diye bir şey yok ki. Dünyanın oyuncakları bunlar. Dünyanın alkölü sarhoş eder cennetin şarabı sarhoş etmez. Dünya kafasıyla cennet düşünmek vallahi akılsızlıktır! Vallahi akılsızlıktır! Müslüman dünya standartlarında bir cennet istemiyor ki dünya kafasıyla düşünebilsin o cenneti.

Kardeşlerim;

Ahiret hesabından ötelere gelen haberlerden birisi de şefaath meselesidir. Hem Kur'an'ımız hem de sahih onlarca hadisi şerif kıyamet günü şefaatin hak olduğunu ilan etmiştir. İman etmek zorundayız. Şefaath torpil demek değildir. Şefaath, Allah'ın rahmetine namzet olmak demektir. Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem başta olmak üzere pek çok insan şefaath edecektir. Bu şefaath Kur'an'ı Kerim'de sabittir. Ayet el- kürsiyi okuyoruz. Ayet el-kürsi de var.

من

ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ Şefaati Kur'an konusudur. Ancak burada akli kullanmadan Kur'an kültürüyle anlaşılması hâlinde, "Ne şefaati be! Kim kimin yanında konuşabilir?" gibi akıllıca güya ama insanın imanını tehlikeye düşüren bir yanlışa düşülebilir.

Kardeşler;

Bir kere şefaati, şefaati yapanın onurlandırılması içindir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz şefaati edecek. 'Şefaati ettiği insanlar kurtulsun'dan çok, mahşer onun azametini görsün diyerdir. Kur'an şefaati edecek, ehli Kur'an şefaati edecek. Allah dostları şefaati edecekler. Ama bu dünyada kelepür şefaati vaat edenler bırak etmeyi şefaati bulup bulamayacakları bile belli değildir. Çünkü "Size şefaati etmeye söz veriyorum inşallah. Açmaya göreğim cübbemi, hepiniz içindesiniz" diyen aptaldır. Çünkü Ebubekir bile ölürlen: "bir şey istemem Allah'tan böyle gideyim yeter" demişti. Bir şey istemiyorum sevap da istemiyorum. Akıllı bir insan: "ben sizi kurtaracağım kıyamet günü" demez. Kurtaracak adam bunu ifşa etmez zaten, reklam yapılır iş değil bu çünkü. Evliyaullahın şefaati haktır. Şehitlerin şefaati haktır. Bunu şirketini büyötmek için kullananları aptallıktır. Ahirette yapılacak işi dünyada vaat etmek. **إِلَّا بِإِذْنِهِ** Allah sana izin verdi mi? Evliyaaya izin verdi. Senin evliyalık belgen hangi noterden alınma? Hangi noterden alınma?

Kâinatın Efendisi sallallahu aleyhi ve sellem şefaati edeceğini onlarca defa söyledi. Hanımı "ben" diye özel isim isteyince elini kaldırdı: " bu işler çok karışık Âişe" isim vermek yok. Bunu duyduktan sonra bir Müslüman "Aaa! Yer dolu cübbeme gel, gel" demez. Çok saflık bu. Bunu diyende akıl yok zaten. İnsan elindeki servetin kasasının anahtarını gösterir mi? Ne hikmetse şefaati garanti olanlar dünyada ipotek dağıtıyorlar. Tabi olmayan araziden parsel dağıtmak kolay, herkese aynı yeri elli defa sat gitsin.

Kardeşler;

Ötelerin haberleri bunlar. Bu haberler çocuklarını gömecek kadar -diri diri gömecek kadar-gaddar insanlardan Allah dostları çıkardı. Bizim gevşeklik nedenimiz niye olsun ki? Çalmayan, zulmetmeyen, haksızlık yapmayan, gözü yaşlı, Kur'an ehli insan yetiştirmek için bu alt yapının oluşması lazım.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.